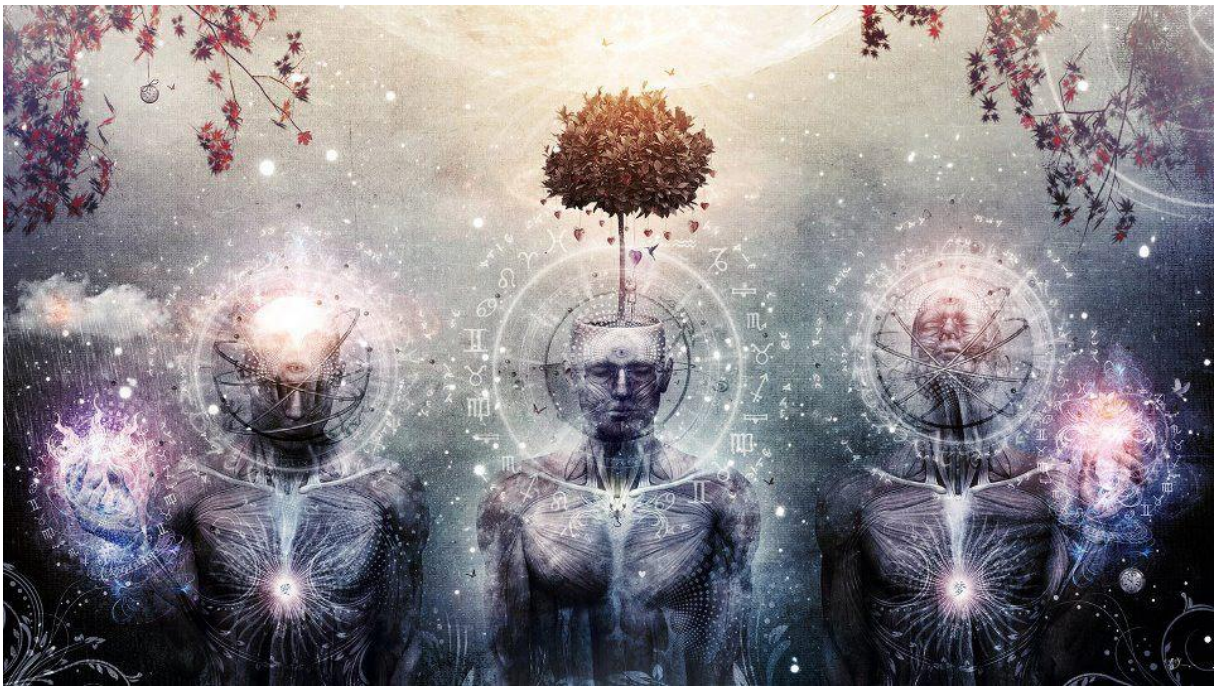

Kelet

AZ APÁCZAI GIMNÁZIUM IRODALMI LAPJA

2013 ősz

KÖSZÖNTŐ

Kedves Olvasók!

A Kelet nagybecsű „szerkesztősége”, alias Bogi, sajnos tavaly elballagott, emiatt ismét új emberek fognak titeket megpróbálni mindenféle okosságra szoktatni – gondolok itt elsősorban az olvasásra és/vagy az írásra – és ismét változások lesznek szerény lapunkban. Ismét, ismét, ismét. Idén viszont végre nem küzd kis lapunk létszámhiánnyal. Sőt, Mezei tanárnő szerint sosem dolgoztak még ennyien a lapon, aminek nagyon örülünk, mégis továbbra is szívesen várjuk a lelkes szerkesztőségi tagokat.

Létszámunkból fakadó sokszínűségünket igyekszünk majd, hogy az újság is tükrözze. Éppen ezért a régi rovatok mellett - úgy mint a „Ti írtátok” „Ajánló” és a „Talált kincsek” – egy új rovat is megjelenik: az „Előttetek”. Ez alatt a cím alatt fognak futni azoknak a tanulóknak az irományai, akik már elballagtak iskolánkból, de alkotói kedvüket nem vesztették el (és nem állnak szerzői jogvédelem alatt) ezért szívesen elküldik nekünk a keletank@gmail.com címre legújabb műveiket. Amennyiben ti is ismertek olyan „posztnevkós” diákokat, akik hasonló hajlamokkal rendelkeznek, nyugodtan győzzétek meg őket, hogy szívesen fogadjuk alkotásaikat.

Remélem, mindenki talál olyan rovatot az őszi számban, ami elnyeri tetszését, és erőfeszítéseink megtérülnek. Még egyszer hangsúlyoznám, bárki, aki kedvet érez magában arra, hogy megmutassa, milyen szép verset-novellát-(kis)regényt tud írni, az küldje el nekünk! Mindenkinek jó szórakozást kívánunk!

A szerkesztőség

Talált kincsek

Aranyosi Ervin

A jó, öreg Ősz, visszatér

Továtúnt már a zöldellő Nyár,
az égre bíbort fúj a szél.
Forog a kör, s a festőművész,
a jó, öreg Ősz, visszatér.

Palettáján, megannyi színből,
hangulatból, élményt kever.
A természetben a sokszínűség,
a tél előtt, életre kel.

Sárgul a lomb, vörösbe hajlik,
reszket az ágon száz levél.
A félelem az elmúlástól,
uralkodik azon, ki él.

De vajon kell-e félni tőle?
Minden Telet, Tavasz követ!
Örülni kéne most az Ősznek,
s megmozgatni minden követ.

Kiélvezni az érettséget,
gyümölcsseit, mit ránk hagyott.
A körforgás nem érhet véget,
az idő száll, s nem vagy halott!

Pár pillanat az életünkből,
s a körforgásunk meg nem áll.
Álomra készül a világunk,
s vágyjuk: – a tavasz jönne már!

De addig is, szeress és élvezz
minden rád váró, szép napot.
Örülj az Ősz művészetének,
szépségeit ezért kapod.

Hangulatod ne hagyd borongni,
fogadd a szépet lelkesen.
Csodálkozz rá az őszi lombra!
Én is e változást lesem.

A változás, az élet kulcsa,
Túlélni? – Az csak gyenge cél!
A levegő egy helyben állna,
ha nem kergetné lenge szél.

Csodálkozz rá az őszi tájra,
gyönyörködj benne, élj vele!
Aki szépségét meg nem látja,
egyedül az halhat bele.

Ti írtátok

Emléssel a jelenben

Kopp, kopp. Egy megfakult, öreg fapapucs kopog egyenletesen a rég elkopott, vizes, megfeketéllett padlón. Kopp, kopp. Lassú, elringató ütemben hallatszanak a koppanások. A gangon hintaszék nyikordul, madarak röppennek a kerti bokrokból, s szállnak vidám csicsergéssel a napos ég felé. De mily csalóka, hisz szikrázóan süt a nap, és tikkaszt, mégis a súlyos levegő, a bogarak már a vihart hirdetik, mely még messze jár. Vagy talán már?

Ez a kis fapapucs egy öreg néne lábán szolgál, mióta csak fapapucs lett. Hűségesen kíséri minden útjára a kis faluban, s beletörődve, mégsem elkeseredetten túri sorsát. Sokszor eszébe jut, mily szép is volt rég, oly rég. Mennyi barátja volt, hányan szerették, s milyen fontos is volt ő, egy fa, melyből oly sok van, s mégis más és nélkülözhetetlen. Fontos. Búsul a régmúlt szép emlékeiért, daliás termetét siratja, kecses ágait s gyönyörű lombját, a fenséges méregzöld levelecskéit, melyek óvón fogadták be az ég vándorait, s milyen szép volt, mikor rajta daloltak. Milyen szép, oly rég, a múltban, poros feledésben, homályban, de mégis oly szép, mi több, gyönyörű! S ő folyton erre gondol. Érdemes ezt? Búsulni azért, mi elmúlt, vágyani rá, pedig már nem lesz. Ints búcsút, kis papucs! Nézz magad elé, és haladj, járd az utad tovább!

A kis fapapucs minden idejét azzal töltötte, hogy napestig a múltját siratta, szép favoltát, és emlékein búslakodott. A néne, akárha beleláthatott volna szeretett lábbelije gondolataiba, olykor-olykor magában mosolyogva megjegyezte: „Milyen szép fapapucs, milyen kecses, kényelmes lábbeli. Oly jó, hogy itt van nekem.” S a néne valóban szerette, óvta papucsát. Ismerte történetét. A kis fa, melyből lett, a kertjük végében növekedett, sok-sok éve. Még dédanyja nevelgette, s hatalmas, terebélyes fává cseperedett. Bölcsnek tartották, csendesen, türelemmel hallgatta a szomorú szívek búját-bánatát, s mindig ott volt, ha szükség volt rá, mint egy bölcs nagyapó.

Imádott fa lenni, hallgatni a falusiak panaszkodását, a madarak csicsergését, az állatok neszezését. Szerette, mikor rátelepedtek a mókusok, mikor a lány napsugarak melengették lombját, mikor hűs eső áztatta vaskos törzsét. Mindent szeretett, mi csak jó lehet egy fa élete során. Haragosan lengett lombja, mikor vadászok kergették el a barátságos kisállatokat, mikor vihar tépte ágait, félt, s a favágóktól rettegett. S hiába volt a sok jó, mindig félt, s aggódott sorsa miatt. „Vajon mi lesz velem?” –

gondolta sokszor, ám választ sosem kapott. Boldogság és félelem kísérte napjait, s a favágók egyre többször jöttek, vizslatták, s egy viharos napon – megtörtént.

A büszke, hatalmas fát kivágták. Az esőcseppek, mintha csak őt siratták volna, a nedves fűrészpor, mintha csak vére volna, ragadtak végét okozóinak ruhájára. Úgy hitte, itt a vég, s ő már nincs is többé. Lassacskán azonban rájött, hogy ő igenis létezik, s él még. Szép szál mestergerenda készült a fából, s egy kis család házának óvója lett. Haragos volt, s gyűlölettel figyelte az embereket hosszú időn át. A fiatal párocska megöregedett, gyermekeik kirepültek a fészekből. Magányos volt a gyerekzsivaj nélkül, mi oly üdítően hatott rá, mint régen a madárccsicsergés. Rájött, hogy kezdeti dühe, sértettsége ellenére nagyon megszerette őket s új életét. De a sors mindenben mindig változtat.

A házi úr a szellemvilágba költözött, s ő egyedül maradt az asszonnal. Magányosak voltak, megfáradtak. A ház leomlott, a gerenda kettétört, s hogy kárba ne vesszen, ami épen maradt, mives fapapucs készült az asszony lábára. Apró, díszes faragások díszítették, s szép festés, sokan csodájára jártak, dicsérték és irigyelték. Szokatlan volt, ámbár mivel újra fontosnak érezte magát, beletörődött, hogy papuccsá vált. Oly megalázónak tartotta, hogy legszívesebben kettéhasadt volna. Azonban az, hogy az asszony hálásan nézett rá, s szeretettel, hogy kislánykora óta mellette van s támogatja őt, a jó úton vezeti, rádöbbenette a kis fácskát megélt évei értékére.

Mikor zöldellő fa volt, menedéke volt vadnak s embernek egyaránt, támasz és segítség. Mestergerendaként úgy hitte, minden megváltozott, de tévedett: biztos pont volt, ki őrizte a gyermekek álmait, óvta kis családját. S íme, a sors nyughatatlansága úgy hozta, hogy éppen kopott fapapucsként simul az öreg néne lábára. S ő szereti, hogy ilyenné lett. Szereti, minden viszontagság, nehézség ellenére, hisz ettől olyan értékes ő. Ettől, hogy oly sok mindent megélt, s mégis társra lel benne valaki, mégis van értelme, hogy ő itt van e világon. S igaz, búslakodva emlegeti múltját, vágya vissza olykor, mégsem bánhatja, hogy így történt. A múlt elmúlt, s változást hozott, a szeretet változott, azonban nem múlt el.

Lásd meg a csodát, érjen bármekkora bú, légy erős és vidám, éld a csodát! Légy önfeledt, éld az életed, s bármi is lesz, magad maradj, vagy vége lesz! Az élet olykor könnyörtelen, s ha úgy érzed, mindennek vége, hát úzz gúnyt a sorsból, s kacagva légy mégis boldog! Lásd hát, a kopott, öreg fapapucs rájött már, jöjj hát rá te is, bárhogy is, de élni szép, s emlékezni derék, a régmúlt emlékein kívül élni: igazi élet.

Mohai Judit

Kamaszpanasz

Csalódtam már az életben eleget,
Szárnyaltam, érintettem a felleget,
Zuhantam már a mennyből a pokolba,
Ezek nem csak szavak gondos sorokba.

Segíthetsz máson, úgyis bajban hagynak,
Így módi, mással ne áltasd, magadat.
Kiálthatsz, de süket fülekre talál,
Választ ad sötét lyukból a magány.

Legyél paraszt, így amit adsz, azt kapod,
Így nem rontják el a csalódások a napod.
Tudod, mire számíthatsz, nincs meglepi,
Nincsen probléma, mi szívedet terheli

Rózsás Norbert

Elegancia

Egyszerűen csak besétált az életembe. Nem kopogtatott és nem is csengetett, csak lenyomta azt az ütött-kopott kilincset, és felelőtlenül besétált. Megállt a piros előszobaszőnyegen és letörölte a múlt emlékeinek csúnya sarát. A szőnyeg rojtjai elnyelték a piszkot. Durva léptekkel becsattogott a még sármaradványos, szakadt csizmájával a szobába. Elővett egy szakadt papírmaradványt a feslett zsebéből, amit a felhők könnyei itattak át. Hanyagul, mégis elegánsan az asztalra dobta. Az asztal sarkában megpillantott egy piros porcelánelefántot. Valószínűleg családi ereklye, mivel elég csúnyácska. Ilyesmit nem őriz meg az ember, ha van egy kis ízlése. Az egyik füle nagyobb volt mint a másik, és a festék félig lekopott már róla. Elemelte, nézegette egy darabig, majd pár másodperc vacillálás után zsebre tette. Elővett egy cigarettát és kiviharzott. Az asztalon felejtett cetlin ez állt: majonéz, élesztő, sajt.

Erő

Vannak percek, mikor azt feltételezzük nincs tovább. Minden, ami egykor fontos volt és minden figyelmünk rá összpontosult most már nem jelent semmit. A bennünk lakozó gyűlölet pedig jelzi azt, hogy egykor sokat jelentett nekünk, hiszen a szeretet ellentéte nem a gyűlölet, hanem a közöny. De a legeslegvégén lesz egy perc, amikor széles mosollyal az arcunkon tudatosul bennünk, hogy most már minden rendben.

A pillanat ereje

A pillanatok apró erejükkel cipelik a tettek ronda következményeit. Búzló nyálkás izzadságcseppeket hagyva maguk után vánszorognak el. A gondolatok hatalmas vágyakat építenek maguknak, amelyeket a valóság anyaszült meztelen lábával tapos szét.

Dalba varrt magyar

Hazádnak rendületlenül
légy híve ó Balkán.
Kárpát markán kegyetlenül
csúszott át szarvast hallván

Néhány hun honba érkezett,
lett közben pár ékezet
A vallásunk rovására,
keresztény lett a sámán mára

Hol van már az Isten ostora?
Elvágatott az örök legelőkre
Volt ám a magyarnak nagy kora,
mikor népünk szárnyalt előre.

Sámán sólyom száll az égen,
messzi Ural tetejében
Hallja táltos hívó szavát,
az ő helyében érzi magát

Szállnak már a tudat alatt,
keresik a méltó hazát
Honnan földből szeretet fakad,
szívhatnak egy béke lazát

Ma már más az állás mert állás kell
meg pénz és éhség fakad ebből.
És az egész világ ledől, mint Babilon,
mert számok vannak egy papíron

Tudattalan magyarra hagyva az állami álmot
Hogy már most rám morog, hogy ez nem állapot

Az értelmiség elhúz, és itthon mi marad?
A soproni már 320, betörve néhány kirakat
Az agyam ettől kiakad
Magyar lassan elmúlsz.

Lángolj hát, égjen itt belül
Végtelen tűz benn a testedben
Az idő lassan lehűl
Senki sem vessen meg
Azért mert úgy élsz,
Hogy semmiképp sem félsz és égsz
Mint egy láng már-már átváltoztál mágjává

Ültess el egy gondolatot
Miből nő a siker fája
Majd széjjelszórják hamvoid ott
Haláltáncod egy faun járja
Temessen el a világ
De ne vessen meg
Inkább nevesse ki
Amiért egy bukott országért kiállt
Mert a szívem nem enged ki!

Darányi Miklós

Mi a művészet?

A művészet egy szó. Csak úgy létezik, ahogy a szavak. Mint tapasztaljuk, a szavak és a dolgok másként léteznek. Pontosabban a művészet: egy fogalom, mégpedig gyűjtőfogalom, különböző dolgokat és eszméket nevezünk meg vele, amelyek valamiben mégis hasonlítanak egymásra.

A magyar szó töve: mű, ember által csinált, készített dolog, teljesítmény. Az emberek sok mindent létrehozta, mégsem sorolunk minden művet a művészet körébe. Mi döntjük el, mit nevezünk művészetnek, mi különböztetjük meg a művet a műalkotástól. Valóban mi döntjük el? Eldönthetem, hogy nekem mit jelent a művészet, de ennek csak akkor van értelme, ha ezt mások is megértik. Valójában minden nemzedék az egymással - kortársakkal és elődökkel - való beszélgetés, a használat során jelöli ki, gyűjti össze, mit idéz fel, mit jelent egy szó, s ahogy a nemzedékek váltják egymást, a szavak jelentése, a közmegegyezés is változik. A szavaknak is története van. Fenntartják a folyamatosságot a nemzedékek közt, s közben változnak. A művészet szó is ilyen, meghatározása nem lehet érvényes örökre, hiszen minden nemzedéknek van művészete, amely különbözik a korábitól, és beszél is róla. A történelem során a művészet fogalmát nem mindig a mai értelemben használták. Az ókori görög, illetve latin fogalmak - a tekhné, a poiészisz, ill. az ars - nem kizárólag a mai értelemben vett művészi tevékenységre vonatkoztak. A tekhné a görögöknél, majd latin megfelelője, az ars gyakorlatilag a reneszánsz koráig nem egyebet jelentett, mint szakértelmet, mesterséget - azaz valamely használati tárgy elkészítésének képességét, hadi ismereteket, szónoki tudást stb. Következésképpen az lehetett a jó szobrász, fazekas, szónok vagy hadvezér, aki tökéletesen ismerte mesterségének szabályait, szabályok nélküli művészet tehát nem létezhetett. A görög művészetfogalom tehát jóval tágabb volt a mainál: a szépművészeteken kívül ide tartoztak a kézművességek, sőt, egyes tudományok is.

A művészetről leggyakrabban az jut eszünkbe: valami szép, harmonikus, kellemes a szemünknek, a fülünknek, lelkünknek. Esetleg még az is, hogy megrendítő, magasztos, nagyszabású, monumentális, kiemelkedő, nem mindennapi vagy régi, csodálatraméltó, értékes. Miért gondoljuk ezt? Ami így

hat ránk, az művészet? Azért ítélünk valamit művészinek, mert tapasztalataink szerint ezek a tulajdonságok elmondhatóak róla, vagy csak azért, mert sokszor hallottuk ezeket a szavakat, ezt szoktuk meg? Mit kezdünk akkor, ha csodálatosan rútságos vagy szépséges rútságot" tapasztalunk? Ami csúnya, ami kicsi, ami nevetséges, kellemetlen, vagy ami új, nem lehet művészet? De igen, lehet. Miért? Mert az is lehet értékes élmény számukra. Az is lehet kifejező, lehet hatása. A művészet szó értékítéletet is tartalmaz. Gyakran egymásnak ellentmondó dolgokat is művészetnek nevezünk, döntésünk attól függ, milyen szempontokat, milyen hagyományt veszünk figyelembe és alkalmazunk.

Nelson Godman, amerikai művészettörténész híressé vált mondása szerint nem az a kérdés, mi a művészet, hanem az, mikor van. Ez a probléma lényegére világít rá. A művészet története nem csak az egyes művek történetét jelenti, hanem azt is, kik, mikor, mit tartottak művészetnek, milyen volt az a mértékrendszer " kánon " amihez mérték a műveket.

A középkorban az ars-on a "tökéletesebb", azaz a szabad művészeteket értették. Mai szemmel talán meglepő, hogy a szabad művészetek alatt kizárólag tudományokat értettek.

A költőket az ókorban leginkább filozófusoknak vagy prófétáknak tekintették, így őket nem sorolták a művészek közé. A festészetet és a szobrászatot művészeteknek tartották, ám leggyakrabban nem szabad, hanem mechanikai művészetnek.

Glaub Adél

Bizonyítottam, megtettem

Üres, poros út a csendben,
Senki sem kísér e percben.
Elveszett órák, mint levél, zörög,
A magasból lassan, búsan pörög.
Száradt fűszálak, mint ördög haja;
Intő hangok kósza zaja
Süvít felém majd tűnik tova.
Lépések zaja cseng a távolban,
Ez nem az a szépség, mit álmodtam,
Hiába is vágyódtam.
A végén ők ülnek majd döbbenten,
Bizonyítok, cselekszem.

Csupasz fák ága karom
S tépik durván karom.
Huhognak mint régi banyák,
De nekem ő már nem árt,
S nem okoz még több kárt.
Ijesztenének, kergetnének messze
Hogy elveszen az ember mersze.
De bennem egy öszvér él,
A félelmet már elfújta a szél
S szívemben új virág kél.
A végén ők ülnek majd döbbenten,
Bizonyítok, cselekszem.

Makacsságom, büszkeségem
Soha nem is lesz vesztem,
Ha már egyszer elkezdtem
Akkor be is fejezem.
Nem kell segítség, csak türelem,
S a végén büszkén mondhassam,
Ez lett az én művem.
Szívem lelkem beletettem,
A többiek arcába nevettem;
Nem hiába dolgoztam, küszködtem.
Most ők ülnek ott döbbenten.
Bizonyítottam, megtettem.

A kopott borító

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy lufi. Ez a lufi boldogan éldegélt egy kisfiú kezében, akivel a legjobb barátok voltak. Egy napon viszont, amikor a fiúcska sétált a lufijával az utcán, jött egy gonosz fiúkból álló csapat és elvették a lufit, majd a fiúcskát eltángálták. Lufink ezután egy felelőtlen gyerekhez került, ahol kikötötték egy oszlophoz és csúzlival lődözték. Ám lufink szerencséjére a kavics pont a zsineget találta el, így felszállva a magasba, megmenekült a fiúk és csúzlijuk elől. Telt az idő, a lufi egy sivatag fölé szállt, ahol a magasból egy kaktuszra lett figyelmes. Egyre csak ereszkedett, pont egy tuskéra, de nem durrant ki. Rácsücsült szépen a kaktuszra. A kaktusz meglepődve szól hozzá: „Ritkán látok ilyen törékeny teremést a közelemben.” A lufi rájött, hogy bár ő törékeny, mégis a kaktusz mellett van a legjobb helyen. A kisgyerek szerette, óvta, de nem tudta megvédeni, így elveszítette. A huligán fiúk erőszakkal tartották lufinkat maguknál, bántották így elmenekült. Ám kaktuszunk zord külseje ellenére vigyázott lufinkra, ezért mondták erre a bölcsek, hogy a zord külső mögött érző szív lakozik.

Rózsás Norbert

Ajánló

Összpróba tábor –Balatonföldvár

A balatonföldvári Összpróba tábor egy olyan kikapcsoló, mégis erőfeszítéseket igénylő tábor, ahol a színművészetektől egészen a filmkészítésig, a táncon és a zenén át szinte minden kreativitást kívánó cselekményt lehet folytatni. Én a tíz napos tábor színház és színművészetek kurzusán vettem részt. A kurzusvezetőink Hámori Gabriella színésznő, aki a Valami Amerika című filmben szerepelt és Pass Andrea dráma- és történetíró voltak.

Szép Ernő Lila akác című drámáját dolgoztuk fel és játszottuk el. Jómagam főszerepet is kaptam az egyik részben. A szerepekre elég sokan voltunk. Az első pár napon csak elemeztük a művet, viszont a negyedik napon elkezdtük tanulni a szövegeket és színpadra állítani a művet.

Kemény munkánk közepette azonban szerencsére kikapcsolódás is volt! Minden nap –illetve amikor az idő engedte - elmehettünk és fürödhettünk a Balatonban. A lubickolás után visszatértünk a Kultkikötőbe, a szabadtéri színházba, ahol tovább dolgoztunk a darabon. Amíg mi gyakoroltunk, addig a táncosok és a filmesek is egyaránt keményen dolgoztak.

Egyik nap Koltai Róbert művész úr is meglátogatott minket. Érdekes történeteket mesélt nekünk az életéről. Azt mondta, minden lehetséges, és kövessük az álmainkat, mert megéri.

A színdarabot öt napon keresztül próbáltuk, míg végül előadhatóvá vált. Az előadásra a rossz idő ellenére is sokan eljöttek. Miután az előadás véget ért, a szervezők egy bulival zárták a tábort.

Rengeteg barátot és egy örök emléket kaptunk ettől a fantasztikus tábortól. Ha lehetne, én még egyszer átélném a rengeteg próbát, amit a tábor alatt ugyan elég sokat átkoztunk, a végkifejlet viszont mégiscsak magáért beszél! Ajánlom mindenkinek a figyelmébe ezt a remek lehetőséget, aki egy kicsit is érdeklődik a művészetek iránt!

Kakuk Viktória

Előttetek

Kis szerelmes versike

Tisztán emlékszem még, hogy milyen volt a szerelem,
Emlékszem minden pillanatra, mit veled töltöttem,
Akkor még minden másodperc értéként számított
és úgy éreztem nincsen ennél semmi szebb és jobb.

Emlékszem még gyönyörű, tengerkék szemeidre,
Ahogy órákig el tudtam bennük merülni révedve,
És ahogy rám néztél, tudtam, érték vagyok, ahogy te nekem,
És én úgy éreztem, hogy ennél több már nem is kell.

Emlékszem még hosszú, hullámos, szőke hajadra,
Ahogy a nyári, lenge szellő finoman lobogtatta,
És ahogy reggelente kócosan az ágyból kikeltél,
De nekem így voltál akkor is olyan gyönyörű szép.

Emlékszem még arra a nagyon finom illatodra,
Arra az édeskés és imádott vanília illatra,
Mit, ha éreztem ruhámon, mindig eszembe jutottál,
És tudtam, hogy ha nem is vagy velem, de valahol vársz rám.

Emlékszem még milyen volt, mikor veled voltam,
Amikor a kezedet a saját kezemben foghattam,
Vagy amikor féltve magamhoz öleltelek
és azt hajtogattam, hogy „mindig melletted leszek.”

Emlékszem még az első csókra, mit tőled kaptam,
És emlékszem mikor titkomat veled féltve megosztottam,
Emlékszem az estére, amikor csillagokat bámulva ültünk,
És nem felejttem el, hogy valaha boldogan is éltünk.

De egy nap minden megváltozott, a sors elragadott tőlem,
Minden olyan gyorsan történt, és én nem voltam melletted,
Már nem tudtalak megmenteni, mikor eljött az idő,
És rá kellett döbbernem, hogy mit is jelent az, hogy „túl késő...”

Fata Dániel: Az Örök Trend

Embernek lenni az örök trend, de a te kefebajuszod divatjamúlt tünemény, ó magyar! Hazafiságod ne egy borosta komponálta árja nótában leld meg! Talán árulónak titulálsz, de még így is vendégem lennél egy jó Szalonra. Ha már ettől kiakadsz, mit lépnél egy Salom-ra? Borotva illeti az aprócska pamacsot, a szőrben őrzött ideológiát. Mert neked eufóriát egy olyan fóbia okoz, ami *nélküled született* és hidd el, a sima arc egy bajusszal felér. Amúgy meg ne aggódj, mert legalább a hab, az fehér!

Hogy hol rejtőzik az igazság? *Ami él, annak mind igaza van.* Láttál már madarat, kátyúban összegyűlt esővizet inni? Nem vagy bírám, se másé! Nem vagy emberebb az embernél, amíg rejtve bár, de kákán keresed a csomót, ugrásra készen. Közhellyé érett szavad, mint cefre erjed nyelved hegyén. Százalékrobbanás csal ízt és színt belé, de ahogy bódít tudatot, úgy fájdit másnap fejet. Válogasd hát meg a szavaid, ó magyar!

Kótyagos az Isten is, tőled, az Embertől szédeleg és izzadt kezét tördelve várja az utolsó buszt. Cipője alatt fáradt morzsák roppannak az ósdi flaszteron és közben imát rebeg, nem tudni kihez. Isten hite vajon kiben áll? Úgy fest, ebből hazaséta lesz. Elveid szoknyáját a szél kapja fel, és látni, hogy az erősnek hitt láb nem más, mint elszáradt kocsány, egy ocsmány, mizantróp keretbe ágyazva, ó magyar.

Öntörvényű álpolgárok festenek hamis városképet, mert én, aki itt élek, már sejtem, kiktől kell igazán félnem. Kommentek mögé rejtett nevek kívánnak igazságot és vért, de majd ha teret nyer a mézárszék messzire érő bűze, ki lesz az, aki innen gondot és bajt úz el? Ki harsogja civilizatórikus balansszal a hangjában, hogy legyünk boldogok, amiért embertársad nyakára a kötelet hurkolod?

Szűk folyósokon megfeszülő lábikrákba ültetett visszerekben köszön vissza megannyi küzdelem. Nem csak te küzdesz, nem csak neked nehéz! Te is függsz és tőled is függnek! Így is túl sok célon kotló képzeletet tépnek szét nap, mint nap önző kétkezek! Hát, ez lenne az Élet? Kötve hiszem. Te kötve hordod, ruhád XXL panasz, de tudd meg, mind egy helyre megyünk, és sosem leszel különb vagy több senkinél! Csak ember, halandók sarja. Abból is a folyton újratermelt, megtévedt fajta.

/A szerző iskolánk volt diákja, a slam poetry egyik pécsi képviselője/

Impresszum

Kelet

Az ANK Gimnázium irodalmi folyóirata

Főszerkesztő

Kiss Nikolett (Lolli)

Felelős szerkesztő

Mezei Adél

Írásaitokat ebbe a postafiókba várjuk:

keletank@gmail.com

(Kérünk titeket, írásaitokat **Word dokumentumban** juttassátok el részünkre!)